

ikke blev Fare hverken for Statens eller for Samfundets Interesser. — At opnaa noget saadant har for os været den væsentligste Side af hele denne Sag; ja, jeg tør maasse gaa saa vidt at sige, at vi have sat Midlet langt over selve Maalet, omendstønt vi paa ingen Maade underkende selve Maalets Betydning, thi vi have den Overbevisning, at det Maal, som officielt tilsigtes, nemlig at frembringe billigere Laanevilkår, ogsaa vil naas. Jeg tror, at man ud fra denne Betragtning vil kunne slutte sig til og forstaa det nævnte Mindretals Stilling til Lovforslaget.

Jeg skal nu gaa over til at føre Ordet paa det hele Mindretals Vegne; Udvalget har som bekendt delt sig i to Dele, saa lige store som muligt, nemlig paa 8 og 7 Medlemmer. Dette sidste Mindretal er imidlertid kun enigt og staar samlet om § 3, hvorimod det andet lille Mindretal, som jeg før talte om, gaar med Flertallet baade med Hensyn til § 1 og § 2, de Endringer, som der ere stillede af det ærede Flertal tiltræder dette lille Mindretal, og de ere jo af den ærede Ordfører for Flertallet omtalte saaledes, at jeg ikke behøver at omtale dem her, men kan tiltræde hans Udtalelser i saa Henseende. — Af de to Præmier, som jeg omtalte, der skulde udstedes for at bringe Kreditforeningerne til at forandre deres Organisation saaledes, at der kunde fremkomme fuld Sundhed, Saaidhed og Sikkerhed i vore Taksationsforhold, var den ene de uomortifiable Laan. Denne Præmie er det ærede Flertal jo ligesom hele Mindretallet enigt i at give Kreditforeningerne. Der kan jeg altsaa henholde mig til den ærede Flertalsordførers Udtalelser.

Hvad derimod den anden Præmie angaar, den, der indeholdes i § 3, Statsgarantien, er det jo der, at Uenigheden mellem os ligger. Mindretallet har ment, at Statsgarantien kunde gives uden Fare for Staten uden Fare for Statskreditten, uden Fare overhovedet for noget som helst, og Mindretallet tror at have paabist dette i Betænkningen. Jeg skal indskrænke mig til hovedsagelig at henviser dertil, og efter at den ærede Ordfører har saa omhyggelig gengivet de af os der anførte Sætninger, behøver jeg ikke nu her at gentage dem for anden Gang. Jeg tør vel gaa ud fra, at ærede Medlemmer have gennemlest Betænkningen, og den ærede Ordfører har paa ny staaet alle Hovedpunkterne fast, saa det forekommer mig, at jeg kan komme meget let over det, blot ved den Forvaring, at jeg bestemt maa benægte, at den Kritik, som den ærede Ordfører rettede mod

vore Udtalelser, holder Stik, og at jeg paastaar, at den paa mange, mange Punkter var svag. Jeg tvivler imidlertid om, at det vilde lønne Umagen Punkt for Punkt at imødegaa ham. Jeg skal derfor kun paa et ganske enkelt Punkt i en anden Forbindelse komme til lejlighedsvis og enkeltvis at berøre nogle af den ærede Ordførers Udtalelser imod Mindretallets Betænkning. — Der var jo den Mærkelighed ved disse Udtalelser i det hele, at saa godt som enhver af de Sætninger, som den ærede Ordfører oplæste af Mindretallets Betænkning, erklærede han for at være i sig selv sand og rigtig, men enten var det Anvendelsen af dem, der efter hans Formening var urigtig, eller der var dog et eller andet Punkt, hvorved han fandt, at de tabte deres Betydning. Rigtige og sande vare de unægtelig, men der var altid en eller anden Sage, hvorved han med sin besnærende Veltalenhed nok kunde faa Folk til at tro, at de vel kunde se ganske godt ud paa Papiret, men i Virkeligheden var der ikke noget ved dem. Jeg tror nu imidlertid, at det ærede Medlem, hvis det havde været indlysende, at der ikke var noget ved dem, sandelig ikke vilde have gjort sig den store Ulejlighed at imødegaa dem Punkt for Punkt og drage dem frem; thi det har man jo set mange, mange Gange, at den Slags Bemærkninger lader man ellers rolig ligge. Men her, her behøves en Tolk, der kan indprente Folk: Lad eder endelig ikke besnære af disse tilsyneladende sande Bemærkninger, nu skal jeg sige eder, hvorledes det forholder sig. Det har den ærede Ordfører fundet nødvendigt, og jeg skal ikke forstyrre ham i denne Bestræbelse.

Mindretallet har i sin Betænkning villet fastholde 4 Hovedpunkter. Det første er, at der ikke som paastaet er noget principstridigt i en saadan Statsgaranti, som den her i Lovforslaget omhandlede. Jeg skal ikke komme ind paa de Punkter, som den ærede Ordfører har nævnt og fremdraget af Betænkningen, thi det er unødvendigt, men jeg skal tage et Moment, der ikke er nævnt i Betænkningen, og som den ærede Ordfører derfor ikke har kunnet imødegaa, men som gaar i samme Retning principielt set, og det er fra en nyere Tid. — Den høje Regering har under den forhenværende højtærede Finansministers og Konseilspræsidents Ugilde søgt at lette og støtte Grundjendommenes Realcredit ved at indbringe et Forslag, der ikke blev gennemført, om en Statshypotekbank, der skulde være doteret af Statens Midler og det meget rigeligt. Principet er jo meget nær det samme som det her foreliggende, jeg indrømmer, at Formen er en